

Far elsker franske vafler, han kan lide frimærker og at frankere breve med frimærker. De skal sidde helt lige, og han kan lide Frankenstein-monsteret, selvom det også gør ham lidt bange. Far siger, at han er meget frankofil. Det betyder, at han godt kan lide ting og kager med Frank i.

Far kan også godt lide mig, selvom jeg hverken er et monster eller en fransk vaffel. Allerbedst kan han lide mig. Det siger han altså.

Men frankofil kan så også betyde, at man pludselig får lyst til at bo sammen med en, der hedder Frank. Selvom man allerede bor sammen med en mig.

Jeg synes ikke, vi har fint plads til en Frank hos os. Bare fordi jeg godt kan lide ninjaer, beder jeg jo ikke en masse ninjaer om at flytte ind, vel?

Ting, der ikke er i orden, når der er en, der hedder Frank, der pludselig bor hjemme hos en:

- Når man kaster noget, fordi man er sur, og der er en, der hedder Frank, der ALTID griber det.
- Når der er mindre plads til sko på reolerne, fordi der er en, der hedder Frank, der har meget lange og spidse sko. Det er ikke pænt med så lange sko. Lange sko ligner klovnesko. Det er især ikke sjovt, hvis man hverken kan lide den, der hedder Frank eller klovne.
- Når der er meget mindre plads i fars seng, fordi der ligger en, der hedder Frank, der hvor man selv skulle have ligget.
- Når der er en, der "låner" den cykel, man fik af farmor og farfar i fødselsdagsgave, og som man ikke selv må cykle på, fordi det er for farligt. For man må åbenbart alt, hvis man hedder Frank.
- Når far bare fniser og siger: "Frankly, my dear!" – også når der ikke er noget at grine af.

Det er Frank mig her og Frank mig der.